

నీ వే నా?

[ఒక నిమిషం క్రితం]

సోమరాజు రామానుజరావు గారు

అక్షరరావుగారింటిలో నా కెంతో చనువు. ఆయన కుమార్తె సుధద్రుకు నేనప్పుడప్పుడు హాస్యోదయము, పాటములు చెప్పుచుందును. పంతులుగారు చాల పెద్దవాడు. ఒకనాడాయన యింటికి నేను వెళ్లినప్పటికి, ఆయన మేనల్లుళ్లు సూర్యరావు, పోకటరావు లిద్దఱును వచ్చియుండిరి. వారందఱు నన్నా హాస్య మొనరించిరి. సుధద్ర నాదగ్గఱగా టీ కోపా నుంచుచు,.....

“ఈనడుమ కనబడుట లేదేమి?” అని అయెను. నేను కొంచెముగా నవ్వి యూరకుంటిని. ఇంతలో మొక చీనావాడు, ఉత్తరము నొకదానిని దెచ్చి పంతులుగారికిచ్చెను. పంతులుగారు చదువుకొని, యా యుత్తరమును నామ్రై బడవేసెను. నేనును చదివి, “ఈ యుత్తరము వ్రాసిన వెనక?” అని యడిగితిని. పంతు—వీడు “చిక్ చాంగ్” అను చీనావాడు. నాకుఁ బ్రాణమిత్రుడు. మొదట నొకానొక సందర్భమున చిక్ చాంగ్ లేనిచో నేను మరణించి యుందును.

నేను—ఎవనను, చీనావాండ్లను వమ్మునకు పంపి. పంతు—(నవ్వి) నీ కెంత యనుమానము! చీనావాండ్లు దుష్టులైన నగుదురు. చిక్ చాంగ్ అంత యుత్తముడు లేడు. వాని యింటిలో విండంట! నేను రావలయుమని చెప్పి, సుధద్రను వెంటకొని వెంకట్రావు, సూర్య, నీవు,.....

తరువాత మేమందఱమును, మొదట బండి మెక్కి చిక్ చాంగ్ మేడకు వెళ్లి ఆమెను చూచుట కతిమనోహరముగ నుండెను. ఒక చీనావాడువచ్చి, మమ్ములను నగముగ లోపలకు దీసికొనిపోయెను. చీనావాండ్ల గృహలంకారవిధానము విచిత్రముగ నుండును. ఎక్కడఁ జూచినా గాజునది; ఆకుపచ్చ, నీలి, తెలుపు, రంగుల పింగాణిముక్కలతో నతిసజ్జితములు. ముగ్గు లతివిచిత్రమైనటు లుండును. పెద్ద పాత్రతోక జడలు, మీసములులేని మూతలు, రంగుల తలలగుడ్డల కోట్లు, చిత్రమైన బొటాలు, ఈవిచిత్రము లన్నియుఁ జూచుచుఁ జోరుచుంటిని.

నానము]

మాను చుండగనే, మా మున్న తెలుపుకుఁ గలు చిన్న రంధ్రమున కొనిపోయి తెలుపు తెఱవబడెను. నావాడు మహాహాస్యనించెను. ఉచినా తెలుపు మాయఁబడియున్న కాలమున నున్నప్పుడు ముందు వచ్చువారెవరో యని అర్థమున జూచి, పిదప తెలుపు తెఱచె నని, అర్థమయ్యెను. ఈరహస్యమేమి? మామొదట నడచినప్పుడున్న, సూర్య మొకటరావు విలువునఁ గంటించుచు సుధద్ర నాదగ్గఱగా వచ్చి చేరినది. వానినందఱును, అల్లరిచేయక రంధ్రని చేతిని. లోపలకుఁ జొరవచ్చుచునే యింటి చీనావాడు మారాకను చిక్ చాంగ్ తోఁ జూచుకొనిపోయెను. ఆ సమయమున మే మందఱును జూచితిమి.....అచ్చట గొర్రువముపైఁ బరుండిన యొకతి యొకతె నొకవనముతో, హీనస్వరముతో సుధద్రు లిలిచెను. సుధద్ర దానిమొగముఁ జూచి భయపడెను. సుధద్రవ్రత కెందులకు? నీ గుండెలు జల్లుమనియెను.

ఆయనతో లేవలేక పడుచు— “అమ్మా! మీ రియింటికే వచ్చితిరా? నీవును, మీనలెఁ గొన్నాన్ని క్రిందట పొంద గలవని! నాకుఁ గొంచెము జల్లుండెను. ఆ జల్లు పొరించి యీచీనావాడు, న న్నిందుఁ జేర్చెను. నాకు వీడు బాగుగ నల్లమందు నభ్యాసముచేసి నాతెలివిని జంపివేసెను. నా దూషము వికృతమయ్యెను. క్రమముగ నల్ల మందు నిచ్చుట మానిరి. నాకతి మరణానన్ద

నీ వే నా?

1925 నవంబరు

మ్రోగి. వీడు కొన్ని నాళ్లు నేనాము చేసి నట్లెచేసి, నమ్మించి తుదకు విందసీలిచి, యిందు బంధించి చంపి వారియూర్పిని హరించును. మీరును, దీనినుండి బయటబడక పోయితిరా. నావలెనే యగుదురు... అదిగో! ఆనమన్నయవతి నిన్ననే యిందు చిక్కునడి నది.” అని పలికెను.

సూతనవులు నవ్విరేకు. గుండెలు కొట్టు కొనెను మహాభయంకర వ్రతము—చుట్టు ను వివస్త్రి లాక్ర మించియున్నది—తిరిగి మా మొదట తెలుపునకుఁ గంటిఁగిమాణముగల రంధ్రము కనబడెను. ఏమైన సరేయని నేను కేటలోనున్న రివాల్యరును తీసి కంఠలోనికిఁ గాల్చితిని. సుధద్ర, సూర్యరావు, వెంకట్రావు నాకు జమ దూరమున నుండిరి. తటాలున వారున్న బల్లపట్టు కదలి భూమి లోనికిఁ బడిపోయెను. వారందఱును బాలాళ మునఁ బడిపోయిరి, తిరిగి బల్ల యథాస్థానము నకు వచ్చెను. ఇదియంతయు నొకక్షణములో జరిగిపోయెను. నేను చేతిలో రివాల్యరును వదలలేదు. కాదన్నది కాకమానదని, ప్రతి ఘటించి నిలిచితిని. పెద్దచీనావాడు లోపల నుండి వచ్చెను. తటాలున—నేను, వానిగుం డెల కెదురుగా ఊపాకినుంచి,

“చేతు లెత్తుము” అని పలికితిని. వాడును, చేతులెత్తుకొని, భీతునివలె నటించుచు, వచ్చి నామ్రైబడెను. నాకుపాకి వానికి దొఱకలేదు. మే మిరువురమును పెనఁగు లాడితిమి. సొకులసమర మయ్యెను. నేను రెండుమూఁడుబార్లు పేల్చితిని మొదటవంటి

చినావానిపట్టును వదల్చుకొనుట నాకు గట్ట
సాధ్య మగుచుండును.

ఇంతలో బయట, పోలీసువారియాల
లు వివరించుచు. తలుపులను బ్రద్దలుచే
కొని, పోలీసువారు లోకలను బ్రవేశించిరి.
చినావాడు నావంకకుఁ గ్రహముతోఁ జూ
చెను. ఇంతలో నాయితీభూతిలపుమెట్లనం
డి, ఒకపెద్దమనుష్యుడు సుభద్ర, వేంకట
రావు సూర్యారావును వెంటఁబెట్టుకొని
వచ్చుచుండెను. నాయానందమునకు మేరలేక
పోయెను. ఆ పెద్దమనుష్యుడు—మా హరి
రావు—

హరిరావు సుప్రసిద్ధుడైదారుడు; మా
మిత్రుడు. తరువాత చిక్చాంగ్ నకు నిజ
యయ్యెను.

2

ఒకనాడు మేమందఱమును, వంతులుగా
రిఇంటిలోఁ గూర్చుంటిమి. హరిరావుకూడ
నచ్చట నుండెను.

సూర్యారావు, తాను చదువుచున్న
ఆంగ్లపత్రికను పట్టుకొనివచ్చి—“చిక్చాంగ్
జెయిలునుండి పారిపోయినాడు” అని
యెను. మే మది విని, జెయిల్ నుండి పారిపో
యినవాని సాహసమున కాశ్చర్యపడఁజూ
చ్చితిమి. మూడై నేడైన ప్రతికారము చేయు
నేమో యనిపైతము మేము భయపడక పోలే
దు. మాహరిరావు—పక్షేదారు—చినావాని
నిబట్టుకొని తీరెడనని ప్రగల్భములు కొట్టెను.
సుభద్ర యచ్చట బల్లపైనున్న కోపాలను

లోకలను బ్రవేశించిరి.
చెన్నవీధి కనబడెను. అందు,
“నీవు సుభద్రను పెద్దాడఁడంటిది” అని
గ్రత్రీఁగరాత్రి బంటిగంటకు నీవు వచ్చా
లని యుండెను.

వేంకటరా వాచీటి నటులే క్రింద
విడిచి కయకంఠితుడై పడిపోయెను.
నేను—ఈచీటి యచ్చటి కట్టువచ్చి
సుభ—నాకుఁ వెలియక.
హరి—మీ యింటనేవకులలో
డెవ్వఁడైన గలుఁడా?
వంతు—కలుఁడు.

హరి—కే న దేవలగని మొత్తుకొన్నది
వాస్త్రను నమ్మవలదని నేను చె
డుటలేదా? చిక్చాంగ్ జెయిల్ నుండి
వచ్చిరాడు. మన కేదో పెద్దకేడు
దలపెట్టినాడు నరే
నేను తద్విషయమై జాగ్రత్తయు
డెనను. కే నీ రాత్రిమాత్రము
గనవలెను. బంటిగంట మాట జాగ్రత్త
అంతవఱకు నిద్రించవలదు.

రాత్రి పండ్రెండుగంట లైనది. అందు
అను మేలుకొని, మేలుకొని యప్పుడే
చెము మేనులు వచ్చిరి. ఐనను నిద్ర యెప్పు
టికిని పట్టలేదు. చిమ చిటకుమన్న నులికిపడ
చుండిరి.

వేంకటరా వొకకుర్చిపైఁగూర్చుండెను.
నే నాతనిక్రిక్క-నే కూర్చుంటిని; మే మిద్దఱ

గడియారములను నిదానమునోచుచు
వేంకటరావు గంటలు కడ కడఁ
చుచుండెను. నే నాయితీ భూతిలను
చూచుచుంటిని. వేంకటరావు చేతులు
చూచున్నవి. చిక్చాంగ్ పక్షేపునుండి
వచ్చునో వెలియదు. ఇరువురమును మాట
లులేవు.

పెద్దమన్నర దాటినది.....జూపిరి
వచ్చునన్న- వేతేదియు లేదు.....
పట్టుడి చచ్చవయ్యెను. ఉలికిపడి మేమిద్ద
మ పెనుకకుఁ దిరిగిచూచితిమి. ఒకమూల
యొకొకమూల. కొక యెలుక జనజర
వ్రుచ్చుచున్నది

గడియారము చూచితిమి.12-40
మది. వేంకటరావుభీతినివర్ణించనలవిగాదు...
హారము తిరిగిపోవుచున్నది..... బంటి
కునా—లు—గు—నిమిషములున్నది
.....2.....1..... వెంకటరావు గుండెల
నాకు స్పృహముగ వినబడుచున్నది.

బంటిగంట యయినది.
వేంకటరావు గడగడ వణకు చుండెను.
నిల్లు నలువంగల రెప్ప వేయక చూచు
చిరి. ఏమియులేదు. నిశ్శబ్దము. బంటిగంట
రావును నేనును—పెద్దనిట్టూర్పులు పుచ్చి,
“బంటిగంట దాటినది. అసాయము
లేదు” అని పలికితిమి. కలఁతనిద్రనుండి లేచి

సూర్యారావు, వంతులుగారు, సుభద్ర వచ్చిరి.
నేను—అసాయము దాటినది; ఊరకభయఁపడి
తిమి. ఇది వట్టి జెడరింపు.

తరువాత 2 గంటలవఱకు మేమామాట
యే చెప్పకొనుచుంటిమి. విదాన నిద్ర నుముగ
పెట్టె పండుకొంటిమి.

* * * *

మేము వరున్న వెంటనే చల్లనిగాలి వీచి,
జూరన వర్ష మారంభమయ్యెను. చల్లగా
లికి మాకు నిద్రవచ్చెను. బయట గాఢాంధ
కారము. మాకు నిద్రపట్టినదో లేదో—
“ఛా”మృని తుపాకి కైలినధ్వని వినవయ్యెను.
లేచి చూచితిమి. వేంకటరావు ప్రక్కమీద
లేడు. రక్తచ్ఛన్నమగు నలనియుత్తరీయ ము
న్నది—తలుపు తెరువబడియున్నది. ఏదో
మోటారుమాత్రము బయట సాగిపోవుచున్న
ది. నాకెదురుగ వీధిలోని గంటస్తంభపు గడి
యారము కనబడెను. దానిలో సరిగా బంటి
గంట మైయున్నది.

అట్లయిన, నాగడియారము తప్ప!

3

ఇప్పటి కొకమాత్ర్య జరిగిపోయినది. మరు
నాడు తేనీటిగిన్నె క్రింద మరియొకచీటి కనఁ
బడినది. అది సూర్యరావుకు వ్రాయబడినది.

“ఈరాత్రి పండ్రెండున్నరకు నీవ్రాణము
లు జాగ్రత్త!” అని యుండెను. అందఱమును
విస్మితల మైపోయితిమి. ఈచీ ట్లెక్కడినుండి
వచ్చుచున్నవి? హరిరావు చినావానిపై నను
మానించియుండెను. నే నాలోచించిచూడ,
చినావానిప్రసక్తి యిం దేమియును లేదు.
పరిశుభమైన బల్లమీద, సుభద్ర చేతులతోఁ
చెచ్చిపెట్టిన తేనీటిగిన్నెలు—ఎవ్వరిపై నను

నేను గదిలోఁ గూర్చుఱిసి, పూర్వార్థ
సందర్భ నిర్మాణముఁ గావించితే నామెదడు
కల్లోలముగనుండును. అకస్మాత్తుగా లక్ష్మణ
రావుగారు నాగదిలోనికి వచ్చి విచార భయ
ముతో నొక యు తరము నిచ్చెను.

“నెట్టిన లక్షరూపాయలను పెద్ద మట్టి చెట్టుదగ్గరకు వెళ్ళు. మరెవరికీ రూపాయ దేవుడు. ఒక్కడే తేవలెను. ఆయనము లుండరాదును. దీనికి వ్యతిరేకముగ జరిగినచో ప్రాణము లుండవు.” అనియున్నది.

అక్షరారావుగారు మఱియుతో “బాబూ! లక్షరూపాయలకేమి భాగ్యము. ఈచీనావాండ్లంతైనా జేయ నమర్చులు. ఈ పిశాచశత్రువు వదలుటే మంచిది” అని పలికెను.

నేను—చిన్చాం! పై మీ రెంతవిశ్వాసముతో నుంటిరి!

పంతు—కుటిలుల నెట్లు తెలిసికొనవచ్చును?

నేను పంతులుగారి యాలోచనకు జాల నేపు నమ్మతింపలేదు. ఆవల లక్షరూపాయలు, ఈవల భయంకరశత్రువు. కొంత నేపటికి నాలో నే నాలోచించుకొని, ప్రాణములకొరకు నమ్మ తించితిని. నన్ను నమ్మతింగలేనీ, నే నేవో యాలోచించుచుండగా అక్షరారా వాగద విడిచెను.

* * * *

పెద్దమట్టిదగ్గరకు వెళ్లి నేను కాచుకొని యుంటిని. నేను మోటారునుండి దిగలేదు.ఇంతలో మజియేకమోటారు నా కెదురుగా వచ్చెను. అందు ముగ్గులుమనుష్యులుండిరి. తలమీడిచుండి కార్లవలకు, నల్లని ముసుగు లుండెను. ఆగూఢశత్రు లెవ్వరో?

శత్రువులలో నాయకుడు నన్నుజూచి “పిస్తోలు తీసివేయుము; ధనము నిమ్ము; చేతు

లెత్తియు” అనియెను. నేను పిస్తోలు నచ్చటనే బట్టికొని నొక్కట్టును వేయుచుంటిని.

పరమేశ్వరుడు భర్తృమును. అంతయు నాశ్చర్యము.

నన్నును చలక్రిందులైపోయెను. నాశత్రువులకు వెనుక నుండి యిరువదిమంది, పోలీసుధులు చుట్టుముట్టి

“పిస్తోలు వేల్చితిరా చచ్చెదము!” అని యిరువదితుపాకులను, మువ్వలు శత్రువులగుండెల కెదురుగా నుండి, వులు తుపాకులను క్రింద బెట్టిరి.

నేను తుపాకిని, చేతబట్టుకొని, తలపై నున్న ముసుగులం దీసితిని. చూశ్చర్యము!

చిన్చాం! కాడుగదా! కాచి మఱి?

“నీవేనా!”

అని నే నాశ్చర్యముతో పెద్ద గానంటిని

అతడు మా హరిరావు; హరిరావు

వంచకొనియెను. ఐన, నీయిద్దఱును నన్ను చూతునుగదా!.....

ఒకడు.....సూర్యరావు

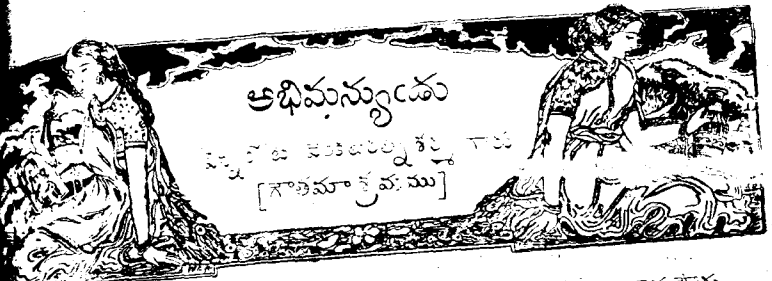
ఒకడు.....వేంకటరావు

ముగ్గులు నింటిదొంగలే. రక్షకధు

వారి ముగ్గులకు సంకెళ్లు తొడగిరి.

ఆశ్చర్యముతో నాశ్చర్యము!

చిన్చాం! జైలునుండి పారిపోవలేదు

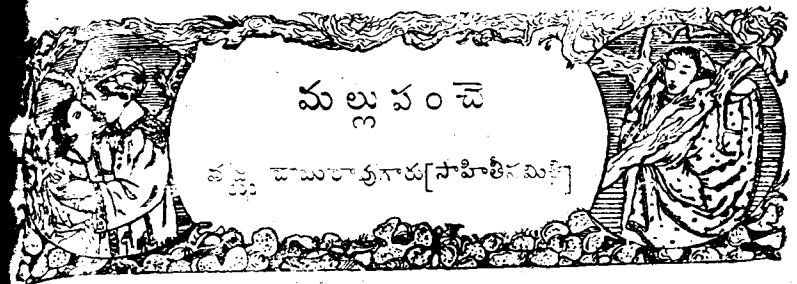
అభిమన్యుడు

[నాతమా శ్రవణము]

నా? మదీయవంశీ మోద్దామపారు మంబు?—నీ విరోధిబలులు సానబట్టి పొడిపొడిగ: కేరి భారతభూమిన్లో జల్లి, యెగుడుదిగును మాన్చి, సరిసమం బా నర్చి, నేం బరికంధిబృందమ్ము గేలి నేతునా?—“మొన్నగదరి! విల్ సేతంబట్టె నింతలో నెంతివాడయ్యె” —“నితంబురా! కి డిటి మరపించె దనతెల్వితేటలందు” “ఇతంబురా! మానధనుడు ఇంకెవడు విడుచు నడుచుండవపు సాఖ్యమ్ము లీపుడమిలోన” “విడురా! కసిచీరెచ్చెవాడటంచు వినతి కుప్పలువోయంగ వీరకోటి విరుచుకొని పడుచుండిరి పిఱికిబంట్లు కాచుకొనుమోయి! యీదెబ్బగాచుకొనుము. బేసవుక, నీవ వీరుడ—వంతలోన నెట్లు శత్రువారమును నిరించితోయి? యురుకబోకు! నేదనుదీర్చుకో రవంత! నీనుచుటిర క్తతిలకమ్ము నీరుగారం జొచ్చె; మత్తగజము గూలె సోలి పడితి నకట! యీశ్చితిలోన నిన్నాదరింప నెవ్వరును లేరు; నిన్ను వీక్షించు మేమె గడగడపడంకు చున్నాము; కాలగతికి నెవ్వ కేమి నేయగలము?—రువ్వచుంటి విష్వక్సూ నూడ రివ్వన నెగిరి వాడి వాలుగముల— నయ్యయ్యె! నీకేలుదమ్మి

నా? మదీయవంశీ మోద్దామపారు మంబు?—నీ విరోధిబలులు సానబట్టి పొడిపొడిగ: కేరి భారతభూమిన్లో జల్లి, యెగుడుదిగును మాన్చి, సరిసమం బా నర్చి, నేం బరికంధిబృందమ్ము గేలి నేతునా?—“మొన్నగదరి! విల్ సేతంబట్టె నింతలో నెంతివాడయ్యె” —“నితంబురా! కి డిటి మరపించె దనతెల్వితేటలందు” “ఇతంబురా! మానధనుడు ఇంకెవడు విడుచు నడుచుండవపు సాఖ్యమ్ము లీపుడమిలోన” “విడురా! కసిచీరెచ్చెవాడటంచు వినతి కుప్పలువోయంగ వీరకోటి విరుచుకొని పడుచుండిరి పిఱికిబంట్లు కాచుకొనుమోయి! యీదెబ్బగాచుకొనుము. బేసవుక, నీవ వీరుడ—వంతలోన నెట్లు శత్రువారమును నిరించితోయి? యురుకబోకు! నేదనుదీర్చుకో రవంత! నీనుచుటిర క్తతిలకమ్ము నీరుగారం జొచ్చె; మత్తగజము గూలె సోలి పడితి నకట! యీశ్చితిలోన నిన్నాదరింప నెవ్వరును లేరు; నిన్ను వీక్షించు మేమె గడగడపడంకు చున్నాము; కాలగతికి నెవ్వ కేమి నేయగలము?—రువ్వచుంటి విష్వక్సూ నూడ రివ్వన నెగిరి వాడి వాలుగముల— నయ్యయ్యె! నీకేలుదమ్మి

చిందుచున్నది నెత్తురుబిందువులను.
వెరులును గంటిచో దుమ్మునువిధాన
గాలిలో నల్ల ధారలకరణిఁ బాటి
నానఁ చింగుటవంద త్రనారి లేందు
శరన్న!— పొగరుహతు
లగు గనగనలూచుచున్న
వార తైనను నిచూపుమేర లేరు—
దాహమయ్యెనా? నేటియొమోహరమున!
నాల్క తడియాఁబోయెనా, పల్కవేమి ?
కన్నతండ్రి దగ్గర లేడుగాని, నీకు
దిన్యపాతాళజలము నందింపకున్న?
అంతయేటికి? నాతఁ డీప్రాంతమునను
యున్న నీ కిన్నిపాటులుత్పన్నమగునె?
అరులు తారుచు నున్నార లచట నిచట
నేమికారణమోకాని— ఏమి నేయఁ
గలము?— నీ కడ్డమైన రాగలమె, కుజ్జ?
అరరె? యెంతటిదరవన! అంతలోన
పిటికిపందలు వెనుకకు వెనుక కొదిగి—
కరము గడగడవణకు నీగతఁ దలంచి—
లేఖికి మాత్ర నెనుకంజ లే దదేమి?
నీ ప్రతాపవర్ణనఁ దనివినకనా?—
ఒక్కటై మొనగాంపు దుర్యోధనుడు
కర్ణుడును, దుష్టశాసనా గ్రహాయు, సైంధ
వుండు రణధర్మమును వీలఁబుచ్చి,—తావ
కీయ, పాంచభౌతికమైన గ్రీవనాళ
ముల విభేదించి, రూపుమాపుటకుఁ గాని
పేరు నెవడు మాఁగలఁడు పృథివిలోన?
చదఁ గనుగొను మనె! వియచ్చరులు పాల
వెన్నెలలబిందువులు చిమ్మునన్నజాజ
పూలమాలలఁ గుచ్చి రింపులు సెలంగ
నీకుఁ గై నేనీ నిన్ను మన్నించుకొఱకు
విధివశమృతం జేఱి వ్రేలఁబడెడు
కత్తిఁ గనుగొని మీపైకి నెత్తె నన్న

[illegible]

నానిలో అన్ని విధాలా పాపములు కనిపించినవి. దోమల బాధ విషమము. చుట్టూ పూములున్న డొడ్డమాలిన్నింటిలో ముదూరు కల్లో దోమల బాధలేవడము కనిపించినవి. ముంజీసాతూ పడగాలి వీచేసోకల్లో దోమల బాధ ఉంటుంది తెనాలిలో. పచ్చబొయ్యేది శీతాకాలంలో ఒకనాటికి ఉంటుంది. ముసలలో అయిదారు రోజులు ఉంటుంది. చలిబాధకుతోడు దోమల బాధ. ఆరాత్రి అంతా దోమలతో కునుకు ఉంటు వట్టు. ఏకాదశి అయినా బాగుండు బాగారం కలిసివచ్చేదని అనుకున్నాను. బాగా తెల్లవారింది. గొల్లది పాలుపొయ్యి వచ్చింది. “ఇవాళ గుంటూరు వెళ్ళి రా ఇక్కడే ఉంటారా? మధ్యాహ్నం కాఫీకి పోయించుకో దానికి” అని మా ఆవిడ అంది. రంగుగట్టిగా ముసుగు పుట్టుకుంటూ “అవును” అన్నాను. పాలుపోయించుకొని ఆవిడ ఇంట్లోకి వెళుతూ “కాఫీ తయారవు చేయి. లేచి ముఖం కడుక్కుందురా” అంది. సరేలే అన్నాను.

* * * *

బ్యాంకు, కాఫీ చల్లారి పోతున్నది తాగి కాఫీ తయారుచేసి ఇంకానస్తావు, ఇంకాన

స్తావని వంటఇంట్లో కనిపెట్టుకుని కూర్చుంటే ఏవో పాడు ప్లానులు ముందరేసుకు కూర్చున్నావు. మహా ఇల్లు కట్టించేవాడికన్నా తగదు. ఇప్పుడు ప్లానుకు తొందరొచ్చింది" అని మా అక్క కాకీకప్పు సాసరు వెచ్చి నాబల్లమీద పెట్టి అక్కడవడికన్న ప్లానుచూస్తూ నిలబడ్డది. తెనాలి లో కేకొన్న చిన్న స్థలములో చాలా అందుగా అన్ని వసతులతోటి చిన్న ఇల్లు కట్టించాలని అప్పటికి ఎంతలేదన్నా మున్నెనలపై ప్లానులు వేసినట్లు వేశా. ఏ ప్లానులో చూచినా వంటయింటిదగ్గరే వచ్చింది చిక్కు. పూర్వాచార ప్రకారం వంటయిల్లు కుడిప్రక్కగా ఉండాలట. దానిప్రక్కనే భోజనాలగది ఉండాలట. దక్షిణపువ్వున వంట ఇల్లువేస్తే భోజనాలగదిలోకి దక్షిణపు గాలి రాదు; భోజనాలగదికి ఉత్తరపువ్వున వంట ఇల్లుఉండరాదు. భోజనాల గదిదక్షిణానకేకట్టి వంటఇల్లు దానికి పడమరగాకట్టిదామాలంటే ఇక అటు స్థలంలేదు. అదీ చిక్కు! ఏదోరకంగా ప్లాను సవరించి వంటయిల్లు కాకితం మీద ఏర్పరిచా. పోయిలు పడమరముఖంగా ఉండాలి; అదో చిక్కు! "పోయిలు ఇక్కడ ఉండొచ్చునా?" అని పెన్సిలుతో చూపించి, "నీ కలా తెలియదు. వ్రాసిచూపిస్తేనేకాని" అని మహా ఉత్సాహంతో టెస్టెస్టో డ్రాయింగు బోర్డు

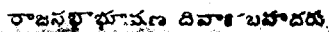
జానకీ సర్ యమ్. విశ్వేశ్వరయ్యగారు-మైసూరు

నాదికి లాగి పెట్టానా? కోపం ప్రక్కకు
వేసుకు. నాకుగా ఉన్న ప్రాప్తి కా
కష్టం కలిగి క్రిందపడి భయం కలిగింది. నా
కడుపులోకి పోవాలనిన కా క్రింద
కాలువకట్టి అక్కడపడిఉన్న రెండుమూడు
వ్యాజ్యను తడిసి ధ్వంసంచేసింది. పనికిరానివ్యాజ్య
కదా పాడయిపోయినా మానేసని "కా
వట్టుకురాగానే తాగినట్టుయితే కా కష్ట
పులోపడేది; ఏదో సరదాగా కొనుక్కున్న
చైనాకప్పు పగిలిపోకుండా ఉండేదకదా; అయి
నా మన మేమిచేస్తాము. చైనా అంతటి దూర
దేశంలో తయారుఅయి బహుమతం ప్రీమకు
వైలు ప్రయాణాలుచేసి మాండ్లలో ఈయేడ్ల
ర్థమునుంచి ఉండి అనేకగాల్ల కా నాగొంతు
లోపోసి చివరకిలా ఇవాళ ట్రెక్టర్ తగిలి
ముక్కలు కావాలని దానికి రాపిపెట్టి ఉంది
కామాల్ను" అనే వేదాంతపు ధోరణిలో
ఉండేటప్పటికి కాప్రవాహం కాకతాలక్రింది
నుంచి మల్ల కాలువనూపందాల్చి. రాత్రిచదివి
బల్లమీదపెట్టిన "If winter comes" పలాగో
క్రిందపడిఉంటే, దానికి ఎదురుతాకి చిన్న
చెరువాకారం తాల్చింది. బాగామంచి నావె
లు పాడైందకదా అని భవ్యనలేచి పుస్తకం
తీయ్యోయినా. డ్రాయింగుబోర్డు నగైరాలు
బల్లమీదజరిగి టేబులులాంపును క్రిందికితోనే
సినివి. చిమ్మినీ స్లోల ముక్కలుముక్క లయి
నవి. అంతట నాకు ఎక్కడాలేని చికాకు
వచ్చింది. చికాకుగా పెద్దగొంతతో "కుర్ర
పెద్దవకి ఇంగ్లీషునావెలుతో ఏంనని? చీకటి
తోనే ఏమిపుట్టి మునిగిపోయిందని బల్లమీది

నుండిలేసి కిందపెట్టాడు. పిల్లవాడు కింద
కాదు. టేబు బల్లమీద పెట్టాలని తి
అట్టకుం చేయిస్తా? నిశ్చయమిట్టి
కాకపడి తగలబోయిందా!" అని పుస్తకం
కోవతితోనే మునుస్తున్నా.

టేబులు లాంపు క్రింద పడ్డ భవ్యన
నాపెద్దకోలు విని పిల్లవాణ్ణుకుని మాఅమ్మ
గదినుమ్మంలోకివచ్చి, "అయ్యో ఇదేమిటా
అన్నది. "ఏమిటా నీమొఖం నామొఖమునా
లాంపు కష్టం బద్దలైనవి. కాకపడి ఈపుస్తకం
తగలబోయింది. కుర్రాడుకిందపడేస్తేపుస్తకం
బల్లమీద పెట్టాలని తెలియదూ" అన్నా
"వేది కాక పంటమీదపడితే కాస్తవర్షం రాగా
చ్చుగాని పుస్తకం కాల్తుందండీ; మీదం
మకి సోద్యం; కాస్త కాకపడ్డందుకేనా ఇం
కోపం. తుడిస్తేలదే పోతుంది" అని కుమార్తె
సామ్యంతో అన్నది. ఆవిడ కనుకాలుకుంటే
అప్పుడు ఒక్కసినరు చిరునవ్వుకూడా ఉన్న
నాక్కన పడ్డది.

నాకు నల్ల మండింది. కుర్రాణ్ణి గూబక
లేదామా అన్న కోపంవచ్చింది. వాడి
తీవ్రంగా చూచాను. చేతిలో ఉన్నన్నీ
పువ్వులు నాకు చూపిస్తూ, "లాల్లా, పూ
పువ్వులు" అన్నాడు నవ్వుతూ. నాకు కింద
తయినా కోపంతగలా. "పుస్తకాలు కిందపడే
తగలెయ్యటానికి, వాణ్ణోపన్నీరు పూలేరటాని
కాకులు కుయ్యగానే లేస్తావు" అంటూ
ఉండగా కుడిచేతులోపున్న పువ్వులలోనుంచి
ఎడమచేతి వేళ్లతో ఒకపువ్వుతీసి "లాల్లా కోతి

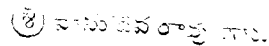

పద్య శేషాద్రిలయ్యరుగారు పును

అందుకే కాక, అక్కడనే నాన్నా
అమ్మమ్మ చోయిదుకోళ్ళచోటిని. నా
లోపే నా మగతాది పట్టాది
నా నడనా, నేను, అమ్మాయి, తాత
అమ్మమ్మ వేళ్ళతాళకదా అక్కడ
“కనాబిల్లికి” అని పిలువబడిన నందనము
తొలి పిల్లి కిందపడిపోనడ
గజా అనుకుంటూ వేరుతున్నాడు.

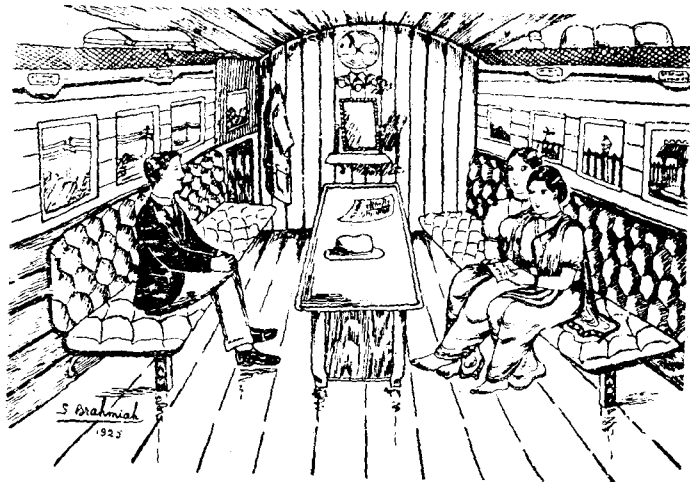
మిగిలిన ముక్కలు బోనుపేట, తోడిన పేట, పంపిడిగా తోటలున్నది. కీలంగారిన్నెలు, పెండిన్నెలు అయితే బొబ్బిలి ఆనకల్లవకాలు కొకా ఎన్ని జరుగుతాయి. కానీ నరుద్రుల పేటకు సరికొత్త మంది. కొన్నా ననబడ్డ, ఈముక్కల లింగలక్షమిది. “మోటుగాడుండుని ఎవరన్నా. అనుకున్నామాన”ని మల్లంపం బ కొంపము పెడితటులున్నది. “అని ఆనకల్లమిది మా నన్నా” చెప్పింది.” అని ఆనకల్లమిది

కర్నూలోకా" పాత్రలో ఎంతో
 విశిష్టతను కల్పించి, సామాన్యులగా అంద
 నవల మూర్తియందలలో ఉరి నిలకలు అనాల
 లోలో ఎదురైనకుండా వాడుకలో పోతు
 ఉన్న తో మగా మెల్లమెల్లై ఆరు ఉండేనే
 కనస్వ సావరుతోనే తప్ప మరొ ఇతర
 లతో కాళ్ళి తాగకుండా ఉంటు ఆరు
 యల గిన్నా అరానమై దోగా ఈ
 పదానుషేష చేయటం అనవ్యం చేసింది.
 పదానుషేష చేయనా వై కాళ్ళి తాగి
 తోలరాదా" అని గొలుగుకుంటూ పాదంబో
 కురిస్తోందమంటే అడుగులు వేస్తూ విక్రమలలి
 తుని మ్రోగి "బం" "బం" అని హాసము
 చప్పుడు, మోటురుమోతే, పూటగోతిలో
 నిలిచి ఉన్న బుర్రవన్నీలో గుండా మోటురు
 చక్క చోడటం, ముంపుడంచా మరు నేను బుర్రద
 నీలో నగం స్పానం చెయ్యటం, బిక్కినిమి
 డంలో జరిగింది. ఏం అనుకుంటే యేముంది!
 కావాలింది కాస్తా అయింది. "మగనీకలు
 రోపు లింతపాడుగా ఎండుకుంచాలి, మోటు
 రునడివే వాడు కొంచెము బాగ్తగామామీ
 తోలరాదా" అని గొలుగుకుంటూ పాదంబో

క్షణమున నవసించిరి. నాహృదయంబు అప్పుడు
 విడిచివిడిచివారం వకశేషం, పెండ్లివారసు మాడ
 హనున్నానన్న సంధ్రమ కని నేత్రు, ముట్టుముట్టువన్నవి.
 ఏంచేయని? కుంఠవధులూ మువ్వలగాలేనని యెంతెం
 లో ప్రవర్తింపారు. కాని, యెరిగివున్నదే? అప్పుడు
 మరవనా? అదిహృదయం? అప్రేమావృత్తిమొలుచుకూం
 డే మాంబు, అవాత్సల్యవృత్తిమేన మాంబు, ఆ దయా
 ప్రకృతిమేన నావదేశంబు, ఆమరత, ఇదిఅది అవశేల?
 నన్నింటినిచేసిన ఆహృదయంబున మరవనా?
 అంతకృత్యంబునా? నీవుచేరు. కాని, పెండ్లివారసు
 మరవనా? అయితే యిట్టి ప్రేమకూడ మెరిగొసం?
 నామరత అన్నివిధానాన్నించిన యెరిగి? సంసార
 చూపు నుబంగా జగదానికి తోడునీడగా వుండులసిన
 ఆవిడ చేరుకొనేందున నామరత అవిడనే మరవనా? ఇదీ
 అసంభవం. ఇద్దరినీ నామరతే. నానీడ? బండ్లకో మా

హిందూమతస్వామి, ఆరుగ్గలమీది గులాబీరంగు “వజ్ర-

“అంతా బాగుంది. బాగుంది” అన్నాడు.
 “అంతా బాగుంది. బాగుంది” అన్నాడు.
 అంతా బాగుంది. బాగుంది. అంతా బాగుంది.

“...the ... of ...”

అయితే, అప్పుడు ప్రాప్తమవుతుంది, అయితే! అయితే!

“உயிர்ப்பித்திரம்” என்ற பெயரில் இவ்வாறு அழைக்கப்படுகிறது.

కాంచం శ్రుతికాండంలో 'మహానది, "నది

‘నదివా’ “మహానదివా, నవ కింకరవహా తోచక
పోయిందిరా! మనస్సు కనిపెట్టిత్రంపి యింతవహాయం
నెరుగుదు, యింతపెరుగుదు, నువ్వెంతవహాయం నెరుగుదు!”

‘మహాశయి’, ‘లలిత చిత్రవస్తువు’ “ఎందుకో నీ
బాబూ, నీ కుమార్తెలూ నీవే అయ్యారు” అన్నది.

"అమ్మయ్యా, ఇప్పుడు పోలికలు బాగాలేవు!
నువ్వు! కరుణనీలయం నువ్వంటే లెక్కలోకిరావడం
బాగుంటుంది? పోనీ రత్న మామగారి వా యేమిటా

గు? 'అంతగా విశ్వాసపూరించుకొనిన శిష్యునిపై పూర్వ
 ప్రేమా మాత్రా అవస్కరించునారా' అని వచ్చి మా
 పించరా? అవ్వింటే బ్రహ్మచర్యమేకం--'

“ఏమిటి?” అన్నది ‘మహావధిని.’
ఇంకెవరూ వాళ్లకు నావారూ చేరూ కులం
తెల్లీతను. ఇప్పుడు మీ నన్ను అవగతం నిశ్చయం అను

పన్నాను. పన్నాని ప్రవృత్తు నిజం చెప్పిచేదా మను
పన్నాను. వెంటనే నానిశ్చయం మారిపోయింది. యతి
అని అనునది అన్నాన్ని నిమగ్నపడంగా నేరలుచేస్తూ,

ప్రప రిమ్మ, పరకంగా, ధారకంగా, బహిరంగంగా, అష్ట
మహిమీని తన గాఢమరణం, వృక్షప్రేమా శిల్పినిండి,
యజ్ఞే అష్టమని తెలిసింపబడి స్థిర ముట్టకోగా ముగియ
